

юридичних осіб потрібно насамперед визначити, чи є протиправне діяння юридичних осіб наслідком дій або бездіяльності фізичних осіб, з яких вони складаються. Якщо так, то дії юридичних осіб необхідно вважати винними. Вина юридичної особи може виявлятися у двох фо-

рмах: безпосередній та ризикованій [9]. Щодо останньої, то ризик – це ступінь імовірності певної негативної події, яка може відбутися в певний час за певних обставин на території об'єкта підвищеної небезпеки або за її межами [10].

Список використаної літератури

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
2. Про охорону праці : закон України від 14 жовт. 1992 р. №2694–ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 49. – Ст. 668.
3. Бабаев М. М. О комплексном подходе к предупреждению преступности / М. М. Бабаев // Криминология и уголовная политика. – М. : Политиздат, 1985. – 146 с.
4. Кримінальний кодекс України : офіц. текст. – К. : Атіка, 2010. – 200 с.
5. Кодекс України про адміністративні правопорушення // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – Додаток до № 51. – Ст. 1122.
6. Костюк В. Фінансові санкції та адміністративна відповідальність: проблема співвідношення / В. Костюк, А. Іоффе, Д. Лук'янець // Право України. – 2000. – № 5. – С. 112–116.
7. Колпаков В. Інститут адміністративної відповідальності юридичних осіб: проблеми теорії та практики / В. Колпаков, В. Стефанюк, М. Михеєнко // Право України. – 1998. – № 9. – С. 84–90.
8. Робота щодо попередження травматизму триває // Охорона праці. – 2000. – № 9. – С. 2–5.
9. Надзвичайні ситуації // Збірник нормативно-правових актів. – К., 2001. – 370 с.
10. Про об'єкти підвищеної небезпеки : закон України від 18 січ. 2001 р. № 2245-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 15. – Ст. 73.

Надійшла до редколегії 07.12.2010

МЕЛЬНИК П. В. АДМИНИСТРАТИВНАЯ ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА НАРУШЕНИЯ, СВЯЗАННЫЕ С РИСКОМ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ

Рассмотрены отдельные вопросы административной ответственности в сфере охраны труда. Указаны основные нарушения, связанные с риском профессиональной деятельности. Освещены проблемы притягивания правонарушителей законодательства с охраны труда к ответственности.

MELNYK P. THE ADMINISTRATIVE RESPONSIBILITY FOR OFFENCES, RELATED TO THE PROFESSIONAL ACTIVITY

The separate questions of administrative responsibility in the of labour protection are viewed. Basic offences, related to the professional activity are marked. The problems of responsibility for violation of legislation about labour protection are lighten up.

УДК 342.922+349.6

О. В. ДЖАФАРОВА,

кандидат юридичних наук, доцент,

професор кафедри адміністративної діяльності органів внутрішніх справ

навчально-наукового інституту підготовки фахівців міліції громадської безпеки

Харківського національного університету внутрішніх справ

ДОЗВІЛЬНА ДІЯЛЬНІСТЬ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ: ПРАВОВІ ФОРМИ ТА ЇХ ВИДИ

Проаналізовано правові форми дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки та виділено їх види: дозволи як офіційні акти, що визначені чинним законодавством дозволами; документи дозвільного характеру як офіційні акти, що визначені чинним законодавством як висновки, погодження, ліміти тощо; ліцензії; сертифікат екологічного аудитора.

Перед Україною і світовим співтовариством постає завдання створення цілісної системи правових гарантій забезпечення екологічної безпеки. Важливість наукового пошуку шляхів

удосконалення адміністративно-правових засад забезпечення екологічної безпеки, зокрема шляхом оптимізації, упорядкування проведення дозвільних дій, обумовлена високим

ступенем ефективності дозвільної діяльності серед засобів забезпечення безпеки. Тому результати цього пошуку можуть використовуватись для формування дієвих державних заходів забезпечення екологічної безпеки, створення надійних законодавчих гарантій реалізації конституційного права громадян на безпечне навколишнє середовище.

Сучасний стан правового регулювання відносин у сфері видачі дозволів з метою забезпечення екологічної безпеки потребує суттєвого вдосконалення у напрямі його упорядкування, уніфікації процедур та забезпечення їх прозорості. Крім того, існують проблеми, пов'язані з неоднозначним урегулюванням у чинному законодавстві самих відносин, що стосуються екологічної безпеки.

Науковий фундамент для вивчення правових форм дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки становлять праці таких провідних учених, як: В. Б. Авер'янов, К. К. Афанасьєв, О. М. Бандурка, Д. М. Бахрах, І. Б. Коліушко, Т. О. Коломоець, В. К. Колпаков, Р. О. Куйбіда, М. М. Романяка, І. В. Солошкіна, В. П. Тимошук, М. М. Тищенко, А. О. Чемерис тощо. Саме ці праці покладено в основу формування підходу щодо визначення правових форм дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки.

Більшість форм управлінської діяльності прямо або побічно встановлені нормами права, якими регламентовано діяльність державних органів. Вони вказані у законах та інших нормативно-правових актах, які встановлюють не лише правовий статус будь-якого державного органу, а й повноваження у певній сфері (зокрема екологічній), а також право обмеження з метою охорони суспільного інтересу, в тому числі й щодо забезпечення екологічної безпеки

У теорії адміністративного права поширена класифікація форм на правові (видання актів державного управління, укладання договорів, здійснення інших юридично значущих дій) та організаційні (проведення суспільно-організаційних заходів, проведення організаційно-технічних заходів) [1, с. 30–31].

Чинним законодавством встановлено обов'язок надання дозвільних документів щодо таких видів господарської діяльності, здійснення яких може заподіяти шкоду екології: проведення знезараження підкарантинних матеріалів та об'єктів, які переміщуються через державний кордон та карантинні зони; роздрібна торгівля пестицидами та агрохімікатами; збирання, заготівля окремих видів відходів як

вторинної сировини (згідно з переліками, які визначаються Кабінетом Міністрів України); операції у сфері поводження з небезпечними відходами; видобуток дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння органогенного утворення, напівдорогоцінного каміння; виробництво дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, виготовлення виробів з них та напівдорогоцінного каміння, збирання, первинна обробка відходів і брухту дорогоцінних металів та дорогоцінного каміння; централізоване водопостачання та водовідведення; будівельна діяльність; проектування, будівництво нових і реконструкція існуючих меліоративних систем та окремих об'єктів інженерної інфраструктури; виробництво особливо небезпечних хімічних речовин (згідно з переліком, який визначається Кабінетом Міністрів України), діяльність, пов'язана з виробництвом автомобілів та автобусів; транспортування нафти, нафтопродуктів магістральним трубопроводом, транспортування природного і нафтового газу трубопроводами та його розподіл, постачання природного газу за регульованим і нерегульованим тарифом, зберігання природного газу в обсягах, що перевищують рівень, установлюваний ліцензійними умовами; надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів залізничним транспортом; надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів повітряним транспортом, виконання авіаційно-хімічних робіт; надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів автомобільним транспортом загального користування; надання послуг з перевезення пасажирів і вантажів річковим, морським транспортом; діяльність, пов'язана з промисловим виловом риби; пошук (розвідка) корисних копалин; виконання топографо-геодезичних і картографічних робіт; виробництво, зберігання, транспортування, використання, захоронення, знищення та утилізація отруйних речовин, у тому числі продуктів біотехнології та інших біологічних об'єктів; діяльність у сфері використання ядерної енергії.

У свою чергу належність дозвільних документів до правових форм обумовлена їх відповідністю основним ознакам таких форм: 1) наявність правової регламентації у нормативно-правових актах або їх формальна визначеність; 2) наявність юридичних наслідків; 3) спрямованість на реалізацію державновладних повноважень, притаманних виконавчій владі [2, с. 9].

Отже, прийняття дозвільних документів пов'язане з волевиявленням суб'єкта виконавчої влади – державного органу, право якого щодо

здійснення дозвільної діяльності визначене законодавством. При цьому відповідні дозвільні дії суб'єкт здійснює з метою реалізації державно-владних повноважень щодо забезпечення екологічної безпеки.

Дозвільні документи як правові форми державно-управлінської дозвільної діяльності є юридично оформленою дією суб'єкта виконавчої влади, що здійснюється у межах його компетенції, виражає державно-владне волевиявлення суб'єкта і має юридичні наслідки у виді можливості здійснювати певні види господарської діяльності, які не будуть становити високий ризик заподіяння шкоди екології після набуття дозвільного документа [2, с. 9].

Дозвільні документи у сфері забезпечення екологічної безпеки слід віднести до адміністративно-правових актів на підставі їх відповідності ознакам таких актів: вони являють собою управлінське рішення, прийняте у правовій формі, яке має юридичні наслідки; рішення приймається органом виконавчої влади у межах компетенції, встановленої законодавством; дозвільний документ – це засіб зовнішнього вираження юридично владного волевиявлення уповноваженого органу виконавчої влади (його посадової особи); дозвільний документ приймається органом виконавчої влади (посадовою особою) в односторонньому порядку; він закріплює право здійснення певного виду господарської діяльності; дозвільний документ є підзаконним актом; має державно-владний характер; приймається із дотриманням встановлених законодавством правил (процедур); може бути оскаржений у встановленому законодавством порядку [3, с. 340–346].

Враховуючи викладене, можна виділити наступні правові форми дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки (види дозвільних документів): дозволи як офіційні акти, що визначені чинним законодавством дозволами; документи дозвільного характеру як офіційні акти, що визначені чинним законодавством як висновки, погодження, ліміти тощо; ліцензії; сертифікат екологічного аудитора. Серед зазначених правових форм найбільшу групу становлять документи дозвільного характеру [2, с. 13].

Таким чином, на підставі аналізу нормативних актів Міністерство екології та природних ресурсів у своїй діяльності мають повноваження щодо видачі дозволів на: спеціальне використання природних ресурсів; викиди і скиди забруднюючих речовин у навколишнє природне середовище; розміщення відходів; транскордонне переміщення об'єктів рослинного і

тваринного світу; користування ділянками надр; вибір земельних ділянок для розміщення об'єктів, місць розташування об'єктів та проєктів відведення земельних ділянок [4].

Крім того, повноваження Міністерства екології та природних ресурсів та його структурних підрозділів врегульовано й іншими нормативно-правовими актами, якими встановлено право Міністерства екології та природних ресурсів на видачу наступних видів дозволів: *дозвіл і ліміти на утворення та розміщення відходів* – надає згідно зі ст. 151 Водного кодексу України [5], Законом України «Про внесення змін до ст. 11 Закону України «Про охорону атмосферного повітря» [6], ст. 17 Закону України «Про відходи» [7] та постановою Кабінету Міністрів України від 3 серпня 1998 р. № 1218 «Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів» [8]; *дозвіл на викиди забруднюючих речовин у атмосферне повітря стаціонарними джерелами* – згідно зі ст. 11 Закону України «Про охорону атмосферного повітря» та постановою Кабінету Міністрів України від 13 березня 2002 р. № 302 «Про затвердження Порядку проведення та оплати робіт, пов'язаних із видачею дозволів на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами, обліку підприємств, установ, організацій та громадян-підприємців, які отримали такі дозволи» [9]; *дозвіл на викиди забруднюючих речовин у атмосферне повітря* – на підставі ст. 151 Водного кодексу України, Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про охорону атмосферного повітря», ст. 17 Закону України «Про відходи» та постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів» від 3 серпня 1998 р. № 1218; *дозвіл на спецводокористування* – згідно зі ст. 151 Водного кодексу України, Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про охорону атмосферного повітря», ст. 17 Закону України «Про відходи» та постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів» від 3 серпня 1998 р. № 1218; *дозвіл та ліміт на розміщення і утворення відходів* – на підставі статті 31 Закону України «Про відходи», постанови Кабінету Міністрів України від 3 серпня 1998 р. № 1218 «Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів»; *дозволи та ліміти на утворення і роз-*

міщення відходів – на підставі Закону України «Про відходи» та постанови Кабінету Міністрів України від 3 серпня 1998 р. № 1218 «Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розміщення відходів»; *погодження на отримання ліцензій на користування надрами* – відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 27 лютого 2008 р. № 273 «Про затвердження Порядку надання у 2008 р. спеціальних дозволів на користування надрами» [10] та наказу Мінприроди України від 12 червня 2008 р. № 302 «Про затвердження форми спеціального дозволу на користування надрами» [11]; *висновки державної екологічної експертизи по усіх об'єктах екологічної експертизи* – на підставі Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища» [12], Закону України «Про екологічну експертизу» [13], Водного кодексу України та постанови Кабінету Міністрів України від 31 жовтня 2007 р. № 1269 «Про порядок затвердження інвестиційних програм і проектів будівництва та проведення їх державної експертизи» [14]; *висновок державної санітарно-епідеміологічної експертизи щодо об'єктів поводження з відходами* – Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» [15], Закон України «Про відходи» та Постанова Кабінету Міністрів України від 3 серпня 1998 р. № 1218 [8].

Крім того, у сфері транскордонного переміщення об'єктів рослинного і тваринного світу передбачено надання таких дозволів: на ввезення в Україну та вивезення за її межі об'єктів тваринного світу видів, занесених до Червоної книги України; на ввезення в Україну та вивезення за її межі об'єктів тваринного світу, включених до додатка I Конвенції про міжнародну торгівлю видами дикої фауни і флори, що перебувають під загрозою зникнення; на вивезення за межі України об'єктів тваринного світу, включених до додатків II і III Конвенції про міжнародну торгівлю видами дикої фауни і флори, що перебувають під загрозою зникнення; на ввезення в Україну та вивезення за її межі інших об'єктів тваринного світу; на ввезення в Україну або вивезення за її межі осетрових видів риб – спеціально уповноважені центральні органи виконавчої влади з питань рибного господарства; на ввезення в Україну та вивезення за її межі об'єктів рослинного світу видів, занесених до Червоної книги України; на ввезення в Україну та вивезення за її межі об'єктів рослинного світу, включених до додатка I Конвенції про міжнародну торгівлю

видами дикої фауни і флори, що перебувають під загрозою зникнення; на вивезення за межі України об'єктів рослинного світу, включених до додатків II і III Конвенції про міжнародну торгівлю видами дикої фауни і флори, що перебувають під загрозою зникнення; на ввезення в Україну та вивезення за її межі інших об'єктів рослинного світу; карантинний дозвіл, який надається Міністерством аграрної політики України на підставі Закону України «Про карантин рослин» або головною державною інспекцією з карантину рослин України.

Крім того, у сфері обігу пестицидів і агрохімікатів відповідно до наказу Міністерства охорони навколишнього природного середовища України «Про затвердження зразків Посвідчення про державну реєстрацію, дозволу на використання залишків пестицидів і агрохімікатів, дозволу на виготовлення та застосування дослідних партій вітчизняних пестицидів і агрохімікатів і зразка етикетки» від 8 листопада 2006 р. № 490 та наказу Міністерства охорони навколишнього природного середовища України «Про затвердження зразка Дозволу на ввезення та застосування незареєстрованих пестицидів і агрохімікатів для державних випробувань та наукових досліджень, а також обробленого ними насінневого (посадкового) матеріалу» від 8 листопада 2006 р. № 491 видаються наступні види дозволів: на використання залишків пестицидів і агрохімікатів; на виготовлення та застосування дослідних партій вітчизняних пестицидів і агрохімікатів і зразка етикетки; на ввезення та застосування незареєстрованих пестицидів і агрохімікатів для державних випробувань та наукових досліджень, а також обробленого ними насінневого (посадкового) матеріалу.

Можна відзначити і дозвіл на проведення державної апробації (випробування) генетично модифікованих організмів у відкритій системі, порядок видачі якого затверджений постановою Кабінету Міністрів України від 2 квітня 2009 р. № 308 «Про затвердження Порядку видачі дозволу на проведення державної апробації (випробування) генетично модифікованих організмів у відкритій системі».

Крім власне дозволів, з метою забезпечення екологічної безпеки уповноважені органи виконавчої влади мають право приймати різні види інших документів. Враховуючи їх єдине цільове призначення – надання права на здійснення певного виду господарської діяльності, безпечно для екології, – зазначені документи доцільно об'єднати в єдину групу документів дозвільного характеру.

Документ дозвільного характеру – це вид дозвільних документів, офіційний акт, який приймається у формі висновку, погодження, ліміту тощо уповноваженим органом за формально визначеною процедурою і є підставою реалізації права на здійснення певного виду (видів) господарської діяльності, безпечної для екології. Такими документами, зокрема, є: погодження на експорт та імпорт озоноруйнівних речовин та продукції, що їх містить; висновок екологічного аудиту (ст. 7 Закону України «Про екологічний аудит»; ліміти добування (відстрілу, відлову) диких парнокопитих та хутрових звірів у сезон полювання; висновок санітарно-епідеміологічної експертизи; санітарно-епідеміологічний сертифікат (гігієнічний сертифікат) тощо.

Слід також виділити ліцензію як одну із правових форм дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки.

Ліцензування можна віднести до правових форм виконавчої діяльності, оскільки воно оформляється і здійснюється на основі правового акта (ліцензії), в результаті якого настають юридичні наслідки. Воно є формою дозвільної системи, яка передбачає процедуру одержання суб'єктами господарювання спеціального документа державного зразка, що видається уповноваженим на те органом державної виконавчої влади та у якому засвідчується право особи займатися певним видом господарської діяльності.

У сфері забезпечення екологічної безпеки ліцензуванню, зокрема, підлягають такі види господарської діяльності: збирання, заготівля окремих видів відходів як вторинної сировини; операції у сфері поводження з небезпечними відходами; операції видобутку дорогоцінних металів і дорогоцінного каміння, дорогоцінного каміння, напівдорогоцінного каміння;

проведення фумігації (знезараження) об'єктів регулювання, які переміщуються через державний кордон України.

Стосовно сертифіката як правової форми дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки слід зазначити наступне. Відповідно до Закону України «Про екологічний аудит» [16], наказу Міністерства охорони навколишнього природного середовища України від 29 січня 2007 р. № 27 «Про затвердження Положення про сертифікацію екологічних аудиторів» [17] здійснюється сертифікація екологічних аудиторів. Екологічний аудит – це документально оформлений системний незалежний процес оцінювання об'єкта екологічного аудиту, що включає збирання та об'єктивне оцінювання доказів для встановлення відповідності визначених видів діяльності, заходів, умов, системи екологічного управління та інформації з цих питань вимогам законодавства України про охорону навколишнього природного середовища та іншим критеріям екологічного аудиту (ст. 1 Закону України «Про екологічний аудит» [16]). Він проводиться з метою забезпечення додержання законодавства про охорону навколишнього природного середовища у процесі господарської та іншої діяльності.

Враховуючи викладене, слід зазначити, що порядок надання дозвільних документів Міністерством екології та природних ресурсів України врегульовано значною кількістю нормативно-правових актів різної юридичної сили і тому є складним. Тому певним чином уніфікувати види дозвільних документів та процедури їх набуття, і це можна здійснити шляхом встановлення єдиних процедурних основ у Законі України «Про охорону навколишнього природного середовища», а особливості процедур визначити у підзаконних актах.

Список використаної літератури

1. Адміністративна діяльність : навч. посіб. / за заг. ред. О. І. Остапенка. – Л. : ЛІВС, 2002. – 252 с.
2. Романяк М. М. Адміністративно-правові засади дозвільної діяльності у сфері забезпечення екологічної безпеки : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право» / М. М. Романяк. – Ірпінь, 2010. – 18 с.
3. Административное право России : курс лекций / [К. С. Бельский и др.] ; под ред. Н. Ю. Хамановой. – М. : Велби ; Проспект, 2008. – 704 с.
4. Про затвердження Положення про Міністерство охорони навколишнього природного середовища України : постанова Кабінету Міністрів України від 2 листоп. 2006 р. № 1524 // Офіційний вісник України. – 2006. – № 44. – Ст. 2949.
5. Водний кодекс України // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 24. – Ст. 189.
6. Про охорону атмосферного повітря : закон України від 16 жовт. 1992 р. № 2707-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 50. – Ст. 678.
7. Про відходи : закон України від 5 берез. 1998 р. № 187/98-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – № 36. – Ст. 242.
8. Про затвердження Порядку розроблення, затвердження і перегляду лімітів на утворення та розмі-

шення відходів : постанова Кабінету Міністрів України від 3 серп. 1998 р. № 1218 // Офіційний вісник України. – 1998. – № 31. – Ст. 97.

9. Про затвердження Порядку проведення та оплати робіт, пов'язаних з видачею дозволів на викиди забруднюючих речовин в атмосферне повітря стаціонарними джерелами, обліку підприємств, установ, організацій та громадян-підприємців, які отримали такі дозволи : постанова Кабінету Міністрів України від 13 берез. 2002 р. № 302 // Офіційний вісник України. – 2002. – № 12. – Ст. 574.

10. Про затвердження Порядку надання у 2008 році спеціальних дозволів на користування надрами : постанова Кабінету Міністрів України від 27 лют. 2008 р. № 273 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 25. – Ст. 792.

11. Про затвердження форми спеціального дозволу на користування надрами : наказ Мінприроди України від 12 черв. 2008 р. № 302 // Офіційний вісник України. – 2008. – № 51. – Ст. 1721.

12. Про охорону навколишнього природного середовища : закон України від 25 черв. 1991 р. № 1264-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 41. – Ст. 546.

13. Про екологічну експертизу : закон України від 9 лют. 1995 р. № 45/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1995. – № 8. – Ст. 54.

14. Про порядок затвердження інвестиційних програм і проектів будівництва та проведення їх державної експертизи : постанова Кабінету Міністрів України від 31 жовт. 2007 р. № 1269 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 84. – Ст. 3106.

15. Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення : закон України від 24 лют. 1994 р. № 4004-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 27. – Ст. 218.

16. Про екологічний аудит : закон України від 24 черв. 2004 р. № 1862-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 45. – Ст. 500.

17. Про затвердження Положення про сертифікацію екологічних аудиторів : наказ Мінприроди України від 29 січ. 2007 р. № 27 // Офіційний вісник України. – 2007. – № 26. – Ст. 1066.

Надійшла до редколегії 14.12.2010

ДЖАФАРОВА Е. В. РАЗРЕШИТЕЛЬНАЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ В СФЕРЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОЛОГИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ: ПРАВОВЫЕ ФОРМЫ И ИХ ВИДЫ

Проанализированы правовые формы разрешительной деятельности в сфере обеспечения экологической безопасности и выделены их виды: разрешения как официальные акты, которые определены действующим законодательством разрешениями; документы разрешительного характера как официальные акты что определенные действующим законодательством как выводы, согласования, лимиты и тому подобное; лицензии; сертификат экологического аудитора.

DZHAFAROVA O. PERMISSIVE ACTIVITY IN THE FIELD OF PROVIDING OF ECOLOGICAL SAFETY: LEGAL FORMS AND THEIR KINDS

The legal forms of permissive activity in the field of providing of ecological safety are analysed and their kinds are distinguished: permissions as official acts which are certain a current legislation by permissions; documents of permissive character as official acts what certain a current legislation as conclusions, concordances, limits and others like that; licenses; certificate of ecological public accountant.

УДК 342.95

Є. Ю. БАРАШ,

кандидат юридичних наук,

заступник начальника управління Державного департаменту України

з питань виконання покарань в Харківській області

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ В ДЕРЖАВНІЙ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ

Здійснено комплексний аналіз функціонування Державної кримінально-виконавчої служби України через призму нормативно-правового забезпечення управління в органах та установах виконання покарань.

Сучасний розвиток суспільних відносин потребує здійснення адміністративної реформи щодо приведення державного управління у

відповідність до вимог чинного законодавства. Одним із перспективних напрямків окресленої реформи у нових умовах є, на думку автора,